

Sättet att Be efter den Utsatta Tiden

Muḥammad ibn Ṣāliḥ al-‘Uthaymīn

Bevis för det faktum att alla böner utförda efter deras utsatta tid bör spegla hur de hade utförts vid deras utsatta tid, samt befallningen att undvika att resa till en annan destination före bönen.

Ṣalāh som utförs efter sin utsatta tid bör utföras på samma sätt som om den utfördes vid sin rätta tid. Detta beror på att utförandet av varje dyrkanshandling efter sin utsatta tid bör spegla utförandet vid sin utsatta tid. Detta är en välkänd juridisk regel. Med hänsyn till detta, om en person skulle utföra en nattbön under dagtid, skulle han recitera högt som om han bad på natten. Likaså, om han skulle utföra en dagbön på natten, bör han recitera tyst.

Beviset för detta är följande:

Sändebudets ﷺ yttrande: *”Den som missar en ṣalāh på grund av sömn eller glömska måste be den när han kommer ihåg den.”*^[1] Befallningen gäller den ṣalāh som missades. Således gäller samma befallning också de egenskaper och det sätt på vilket den ṣalāh hade utförts. Bland nämnda egenskaper är att recitera högt om den missade ṣalāh var på natten, eller tyst om den missade ṣalāh var under dagen. Ḥadīthen om Abū Qatādah (رضي الله عنه) i vilken Profeten ﷺ och hans följeslagare missade

morgonbönen på grund av sömn, han sade: *"Så de bad på morgonen på samma sätt som de hade bett varje annan dag."* [2] Regeln i jurisprudens: Utförandet av varje dyrkanshandling efter sin utsatta tid bör spegla utförandet vid sin utsatta tid.

Vi kan också dra slutsatsen från ḥadīthen om Abū Qatādah (رضي الله عنه) att den ṣalāh som utförs efter tiden bör utföras i kongregation om den var bland de kongregatoriska ṣalāhs. Detta beror på att utförandet av varje dyrkanshandling efter sin utsatta tid bör spegla utförandet vid sin utsatta tid. Ty om de hade bett den vid dess rätta tid, hade de gjort det i kongregation. Likaså, när de ber den efter sin utsatta tid, bör de också be den i kongregation. Detta berättades också i ḥadīthen om Abū Hurayrah (رضي الله عنه): Sändebudet ﷺ befallt Bilāl (رضي الله عنه) att kalla adhān så han kallade det varefter de bad två rak'ah. Sedan ledde han dem i Fajr-bön i kongregation. [3]

Vad gäller att utföra missade ṣalāhs så snart som möjligt är beviset för det följande:

Profetens ﷺ yttrande: *"Den som missar en ṣalāh på grund av sömn eller glömska måste be den när han kommer ihåg den."* En verbal befallning används i ḥadīthen i anknytning till tidpunkten för ihågkommande. Detta bevisar att den bör utföras så snart man kommer ihåg, eller så snart man vaknar från sin sömn. Grundtillståndet för varje befallning är att den utförs omedelbart om inte annat anges. Detta representerar en skuld vars uppfyllande är obligatoriskt. Den bör uppfyllas så snart som möjligt, eftersom en person inte vet vad som kommer att hända med honom om han dröjer med den. En person som utövar vårdslöshet och nedvärderar dyrkanshandlingar, kommer att hoppa saker tills det blir en vana för honom, till den grad att det blir bland hans egenskaper och attribut. Med hänsyn till detta bör han alltid utföra dyrkanshandlingar med omedelbarhet.

[Fråga]: Befallt inte Profeten ﷺ, efter att ha vaknat, sina följeslagare att resa till en annan plats före bönen?

[Svar]: Ja, han gjorde det men gav en motivering som var: *"Detta är en plats där djävulen är närvarande."* Således är det olämpligt att be på en plats där djävularna är närvarande. Av denna anledning förbjöd han ﷺ att be i toalettens område eftersom det är en plats där djävularna vistas. [4] Han ﷺ förbjöd också att be i gräs [dvs. trädgårdar som ofta används för

att tillgodose naturens krav]^[5], och platsen där kameler vilar nära en vattenhål.^[6] Detta beror på att kameler skapades från djävlar. Det betyder inte att deras grundläggande sammansättningar är desamma. Snarare delar de ett stort antal drag och beteenden hos djävlar. Om ett skapat väsen delar drag med ett annat, associeras de ofta med det väsendet. Som den Högste sade:

خُلِقَ الْإِنْسَانُ مِنْ عَجَلٍ

”Människan är skapad av brådska.” (Al-Anbiyā’, 21:37)

Även om människan skapades av jord. På grund av deras brådsamma natur associeras de med brådska som om de kom från den, som om brådska är det mycket material från vilket de härstammar.

Denna ḥadīth [om Abū Qatādah (رضي الله عنه)] bevisar inte frånvaron av omedelbarhet, även om vissa lärda har intagit den ståndpunkten med hänsyn till denna ḥadīth.

Slutnoter

[1] Autentisk: berättad av al-Bukhārī: 597 och Muslim: 684.

[2] Autentisk: berättad av Muslim: 681.

[3] Autentisk: berättad av Muslim: 680.

[4] Autentisk: berättad av Aḥmad 3:83, 96, Abū Dāwūd: 492 och al-Tirmidhī: 317. Graderad autentisk av Shaykh al-Islām i Sharḥ al-‘Umdah 2:425 och Shaykh al-Albānī i al-Sirāj al-Munīr: 933.

[5] Berättad av ‘Abd al-Razzāq i al-Muṣannaf: 1584 från yttrandet av Ibn ‘Abbās (رضي الله عنه). Också berättad av Ibn al-Mundhir i al-Awsaṭ: 762 från yttrandet av ‘Abdullāh ibn ‘Amr ibn al-‘Āṣ (رضي الله عنه).

[6] Autentisk: berättad av Muslim: 360.

Källa: Al-Sharḥ al-Mumti‘ 2:140-143

Översatt av: *Ibn Farouq*